

Hồi Thứ Năm

TUYỆT XỨ PHÙNG SANH

Đình Hạo chưa từng nghe nói danh hiệu này bao giờ, hắc tồ mò lặp lại:

– Hắc Nho?

Linh Khứu mỗ mỗ gật đầu nói:

– Không sai, là Hắc Nho.

– Một nhân vật như thế nào?

– Hành vi vương phước tự dụng (ngang bướng tự ý làm càn), công lực cao đến mức độ nào không ai biết được, vì chưa từng nghe nói y có địch thủ trên ba chiều, hắc bạch lưỡng đạo nghe danh táng đờm, thấy bóng chạy dài. Lão thân chỉ gặp y một lần, đó là chuyện ba mươi năm trước...

– Nhân vật thế này, sao không nghe người ta nói đến?

– Có thể y đã không còn tại thế, nói cho ngay y chết vì tính tình ngang bướng, đó là một khuyết điểm đáng tiếc.

– Lão chết như thế nào?

– Người muốn nghe đoạn võ lâm bí sử này chẳng?

– Thật vậy, nếu bà bà vui vẻ nói cho cháu nghe.

Linh Khứu mỗ mỗ trầm tư một hồi, hình như để chỉnh lý tư tưởng hoàn hảo trở lại, rồi thủng thỉnh nói:

– Cách đây hai mươi năm, thời đó Trung Nguyên võ lâm có tất cả chín môn phái, đồng thời lúc đó ma đạo hoành hành, một số tự mệnh danh môn chánh phái đã tôn chưởng môn phương trượng Minh Đăng đại sư của Thiếu Lâm phái ở địa vị lãnh tụ võ lâm phát thiệp ước hẹn chưởng môn nhân các phái tụ hội tại Thiếu Lâm Tự, cùng nhau thương lượng hộ đạo đại kế. Kết quả thông qua nghị quyết chín phái liên minh vẫn tôn Thiếu Lâm làm lãnh tụ, chế tạo ra một Cửu Long lệnh phù.

– Ó! Đây là thời võ lâm thanh sự.

– Phải vậy, đương nhiên là lệnh phù đó giao cho Thiếu Lâm cất giữ, tất cả các môn phái đều tuyển chọn ra một đại biểu thường trú Thiếu Lâm, nếu có sự việc hành động thì mình chủ Minh Đăng đại sư trước tiên cùng các đại diện nghị tập, sau đó do Cửu Long lệnh phát lệnh, các môn phái tất phải tuân lệnh hành sự, không được kháng cự...

Đình Hạo mê nghe đến nỗi không hề chớp mắt. Linh Khứu mỗ mỗ dừng giây

lát, lại nói tiếp:

– Nhờ vậy mà võ lâm yên tĩnh được một thời gian, tà ma ẩn tích, trộm cướp thì biến mất, nhưng chưa được một năm thì phát sinh một việc bất ngờ làm chấn động cả giới võ lâm...

– Là việc gì thế?

– Cửu Long lệnh bị mất cắp, các đại diện của các môn phái đều bị sát hại, cả đệ tử Thiếu Lâm Tự cũng biến mất mấy chục mạng...

– Kẻ nào hạ thủ?

– Hắc Nho!

Đình Hạo ngạc nhiên rùng mình nói:

– Vậy thì Hắc Nho thuộc về nhân vật nhất lưu của tà ma ngoại đạo ư?

– Nói vậy cũng không đúng!

– Tại sao không đúng?

– Bình sanh y không có thành tích tà ác, ngược lại toàn là hành vi nghĩa hiệp, ngoại trừ y có tánh ngang bướng làm cản, y lại căm thù bọn ác vô cùng, nếu nói là ác tính thì cả đời người y chỉ có một việc này thôi, lão thân hoài nghi mục đích Hắc Nho ăn cắp Cửu Long lệnh để làm gì? Cửu Long lệnh chỉ là một miếng tín phù, bản thân nó không có giá trị, dù có lấy được cũng không thể ra lệnh sai khiến chín đại môn phái được, vả lại năm xưa chín phái hội tụ cũng chẳng phải chủ đích là đối địch với y...

– Sau đó chín phái làm thế nào?

– Cửu Long lệnh thủy chung chả tìm lại được mà sự kết minh của chín phái cũng giải tán luôn.

– Hắc Nho giết người cướp lệnh phù là công khai chẳng?

– Không phải công khai, mà là lén lút, cho nên lão thân nói rằng bị đánh cắp.

– Đã nói là lén lút, ai đã gặp y mà biết y ăn cắp lệnh phù?

– Y để lại danh hiệu.

– Nếu có người khác mạo danh của y thì sao?

– Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế, nhưng đã lưu danh lại thì ai nấy đều cho là y đánh cắp lệnh phù và sát nhân, đồng thời ngoại trừ y ra không còn người thứ hai nào có thể có võ công cao cường như thế, các đại diện của các môn phái tại Thiếu Lâm Tự toàn là những nhân vật có tiếng tăm, vả lại cao thủ Thiếu Lâm Tự chẳng phải ít, thế mà không làm kinh động tới một người nào, há có thể tưởng tượng được ư? Lại nữa khi công án này truyền khắp giang hồ mà chẳng hề thấy Hắc Nho ra mặt giải thích...

- Căn cứ sự việc nói trên mà kết án Hắc Nho vậy?
- Chính thị như thế.
- Về sau thế nào nữa?
- Cao thủ tinh nhuệ của chín đại môn phái xuất tận lực tìm kiếm Hắc Nho thanh toán nợ nần.
- Tìm được Hắc Nho ư?
- Không cần phải tìm kiếm, tin tức truyền khắp võ lâm, đúng giờ y đến nơi ước hẹn.
- A! Sau đó họ giải quyết thế nào?
- Đó là cái đêm tối tăm mù mịt, chín đại môn phái xuất động cao thủ gần cả sáu bảy trăm người tề tập tại Chung Linh Tú Cổ Linh, cộng thêm một số nhân vật hắc đạo nghe tin đổ xô đến, tổng số lên tới ngàn người. Hắc Nho quả nhiên y hẹn xuất hiện...
- Y không tranh luận ư?
- Chỉ nói một câu giản dị là y không bao giờ lấy cấp lệnh phù, nhưng câu nói này không được các đại môn phái chấp nhận, thế rồi trận đấu khốc liệt mở màn, cả ngàn cao thủ người này ngã gục người kia kế tiếp luân phiên công kích. Hắc Nho là con người chứ không phải thần thành, tinh lực của con người có giới hạn, cuối cùng y bị trọng thương ngã gục...
- Tại sao y không tẩu thoát?
- Nếu phải chạy thì hà tất y phải đến làm gì, một võ sĩ ngang bướng như Hắc Nho, không bao giờ lùi bước trước bạo lực.
- Sinh mạng của y bèn kết liễu từ đó?
- Không sai, nhưng hắc bạch lưỡng đạo cũng phải chết đi vài trăm mạng người, cao thủ tinh nhuệ của chín phái hầu như tiêu hết, trong đó có chưởng môn nhân Hoa Sơn, Thái Cực bị vong mạng.
- Sự thật như vậy sao?
- Sau trận ác chiến, họ tìm gặp thê xác Hắc Nho, xác định Hắc Nho đã không còn hơi thở nữa, cũng đúng lúc đó một trận mưa to sấm sét đổ xuống khiến những cao thủ sống sót tản đi mất. Nhưng căn cứ tin tức của một số người thu dọn đấu trường đưa ra rằng trong lúc quét dọn chôn cất xác chết không thấy thi hài của Hắc Nho, một số người phán đoán có thể bạn hữu hoặc môn nhân y mang thi hài Hắc Nho đi về nơi khác chôn cất.
- Hắc Nho có đệ tử môn nhân sao?
- Trong hai mươi năm trời chưa từng nghe nói y có môn nhân đệ tử nào cả,

tiểu oa nhi, khuya rồi, đi ngủ đi.

Linh Khứu mỗ mỗ mò về phía cuối thạch động, xếp bằng ngồi xuống lặng thình không nói.

Tâm tư Đinh Hạo loạn động như phong ba, nhưng không còn đối tượng để nói chuyện với hắc, chẳng bao lâu cũng ngả lưng xuống thiếp đi.

Đống lửa ấy do không bỏ thêm củ vào, dần dần tắt lờ mờ trong đêm khuya.

Ngày hôm sau, bình minh ló dạng, Đinh Hạo ăn uống xong xuôi mang theo ít lương khô xuất phát tìm kiếm Cửu Linh thảo, con Linh Khứu quái điều bay lượn trong không trung phía trên đỉnh đầu Đinh Hạo.

Hắc y theo chỉ dẫn của Linh Khứu mỗ mỗ, chuyên tâm tìm kiếm ở những khe núi ẩm thấp. Đi trong dãy núi hoang dại không có đường lối, đối với một người chẳng biết chút nào về võ công, thật là gian nan vất vả. Người biết võ công chỉ một cái nhún mình có thể nhảy qua con suối hoặc sơn lãnh một cách dễ dàng, đằng này hắc phải mất cả nửa ngày công phu mới thông qua được.

Cho đến mặt trời lặn, không biết hắc đã vòng quanh đi qua bao nhiêu sơn lãnh, suối nước, vẫn chưa tìm thấy được gì, ỷ vào Linh Khứu quái điều hỗ trợ nên hắc không lo sợ bị lạc đường.

Bóng tối âm u của đêm khuya bao phủ bầu trời, hắc trèo lên một cây đại thụ dùng dây thừng buộc chặt thân mình, vất vả mà ngủ qua một đêm.

Ngày hôm sau, hắc tuột xuống cây đại thụ, lại tiếp tục lên đường đi tìm kiếm linh thảo.

Mặt trời đứng bóng, hắc cảm thấy uể oải mệt mỏi, bèn ngồi xuống một tảng đá ở sườn núi, lấy lương khô từ trong túi xách ra ăn.

Bỗng hắc nhìn thấy trong bụi rêu xanh bên khe vách núi bỗng thò ra một chùm cỏ vàng kim chói mắt cách hắc không xa mấy.

Hắc dụi mắt nhìn kỹ một lần nữa, không khỏi thốt lên một tiếng vui mừng vô tả, đó chính là Cửu Linh thảo mà hắc đang tìm kiếm.

Hắc nhanh tay ném đi miếng thịt thỏ khô đang còn ăn dở, tung người chạy tới vách núi phía trước, đưa mắt nhìn, bất giác kinh ngạc há mồm đứng yên lặng.

Té ra đó là vách núi huyệt chân, hắc thò đầu nhìn xuống vách núi, phía dưới sâu thăm thẳm, sương mù mờ ảo, cây Cửu Linh thảo ấy mọc trong khe núi cách đỉnh núi độ hai trượng.

Căn cứ vào sức lực hắc, không cách nào có thể hái được cây Cửu Linh thảo đó.

Đã tốn gần cả hai ngày trời thời gian mới tìm kiếm được cây dược thảo này, hắc không thể bỏ qua được.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắc quyết định mạo hiểm một phen, hắc chuẩn bị

một ít dây leo, một đầu dây buộc chặt vào một cây to trên đỉnh núi, còn lại đầu kia dài khoảng ba trượng buộc vào lưng hắc, xong xuôi đầu đó hắc bấu chặt sợi dây từng đoạn một tụt xuống phía dưới.

Hắc chẳng dám nhìn xuống phía dưới, chỉ chú tâm vào chỗ hai tay bấu chặt dây thừng.

Tuột xuống dưới độ chừng một trượng ngoài, mồ hôi toàn thân toát ra như tắm, tim đập thình thịch một hồi, nếu sẩy tay một cái con như tan xác không còn gì nữa.

Con Linh Khứ lại bay đến lúc nào không hay dừng chân đậu trên sườn núi, cặp mắt đỏ ngầu đảo lia lịa chăm chú nhìn hắc.

Vách núi toàn những rêu xanh trơn trượt khó mà đặt chân bám vào được.

Thật khó khăn lắm hắc mới leo xuống được, tới trước cây Cửu Linh thảo, bấy giờ hắc mới trông thấy rõ được cây kỳ thảo này gồm có chín nhánh rõ ràng, mỗi nhánh đường kính to bằng ngón tay, chiều dài độ nửa thước, màu vàng kim lấp lánh, tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng thật kỳ lạ.

Hắc hít mạnh một hơi dài, trấn định tinh thần, trầm tư giây lát, đoạn hắc dùng mũi chân đưa sát vách thăm dò, mong rằng có thể tìm được một chỗ an toàn có thể đặt chân để giúp cho đôi tay bớt mất sức, nhưng tìm mãi vẫn không ra một chỗ nào có thể đặt chân mượn lực, hai cánh tay đã tê buốt khó chịu.

Hắc không thể kéo dài tình trạng này nữa, bèn nghiêng răng mím môi, một tay cầm chặt sợi dây thừng còn tay kia hắc đưa qua nắm chặt vào cây Cửu Linh thảo cả rễ bứng ra luôn.

Cây dược thảo đã vào tay nhưng cần phải hai tay mới ôm vững được, hắc ngại nếu cầm bằng một tay thì cây dược thảo sẽ gãy đi, thế là công dã tràng vậy, nhưng không làm sao hơn được bèn há miệng kêu to:

– Linh Khứ, tiếp ta một tay.

Con Linh Khứ thật tinh khôn hiểu ý hắc, vỗ đôi cánh từ từ hạ xuống, Đinh Hạo vội đưa tay tới thì nó bèn dùng mỏ ngậm ngay cây Cửu Linh thảo bay lên sườn núi. Đinh Hạo cũng vội vàng nắm chặt dây thừng dần dần leo lên.

Lúc này bàn tay hắc đã toét da chảy máu, leo lên độ khoảng một trượng, thì tay hắc đau nhức như dao cắt, hơi thở hỗn hển, nhưng trong lúc thập tử nhất sinh há dám sơ ý, nghiêng răng mím môi tiếp tục tiến lên.

Thình lình, dây thừng tuột ra.

– Ôi cha!

Với bản năng tự nhiên hắc há miệng la thất thanh kêu thảm một tiếng, cả cái thân người như sao xẹt rớt thẳng xuống phía dưới tuyệt cốc thăm thăm không đáy, ý niệm hắc hoàn toàn tan biến và mất hắc tri giác.

Một cơn đau kịch liệt thấu xương thêm vào thân thể lạnh buốt, khiến hắc phục hồi tri giác, dòng nước lạnh như băng tuyết xông vào mũi, hai chân hắc đạp tứ tung, hai cánh tay quơ loạn xạ, cuối cùng hắc bấu chặt vào tảng đá, tận dụng hết khí lực còn lại trèo lên tảng đá to lớn rồi ngất xỉu tại chỗ.

Không biết trải qua thời gian bao lâu tri giác hắc lại phục hồi lần nữa, phía trước tối mò chỉ có thể mơ mơ màng màng nhìn thấy chút ít bóng đá và ánh sáng phản chiếu của dòng nước, ngẩng đầu nhìn lên cũng thấy đen ngịt một màu.

Toàn thân ướt đẫm, lạnh đến nổi run rẩy, phải thật lâu hắc mới tỉnh táo lại, biết mình không bị rơi trong đầm nước, nếu hơi nghiêng về bên tảng đá thì coi như thịt nát xương tan rồi đâu còn gì nữa.

Hắc cố gắng chuyển động nhãn quang, mới gượng gạo nhìn thấy một cái đầm nước bốn năm trượng vuông trước mặt, mình đang ngồi bên cạnh đầm nước, đây là con suối nước tù, bên tai vắng vắng còn nghe tiếng nước chảy róc rách.

Hắc nằm trên tảng đá độ chừng nửa tiếng, cảm thấy khí lực phục hồi đôi chút, mới chống tay đứng dậy lần mò từng bước xuống tảng đá lớn. Hắc nghĩ thầm rằng mình may mắn còn sống sót, nhưng nếu không tìm được ngã để lên thì cũng đồng như chết vậy.

Linh Khứu thông hiểu nhân tánh chắc nó sẽ bay về báo lại cho chủ nhân biết thì Linh Khứu mỗi mỗi sẽ tìm cách đến cứu mình.

Nhưng hai mắt bà mù lòa, mặc dù kiếm được linh dược cũng không thể chữa khỏi đôi mắt sáng lại trong vòng một hay nửa ngày được.

Hắc nghĩ thế thì hi vọng này quá mong manh, vả lại nơi đây là tuyệt cốc, không thể lên xuống mà làm gì có thể biết được mình rơi xuống tuyệt cốc còn có thể sống sót được?

Bỗng hắc nảy ra ý nghĩ rằng nơi đây có tiếng nước chảy, chắc chắn suối phải thông ra phía ngoài sơn cốc, men theo dòng nước mà đi may ra cũng tìm được sinh lộ cũng nên.

Thế rồi tinh thần hăng hái hắc dần dần lần mò theo dòng suối mà đi.

Trong tuyệt cốc toàn là những tảng đá gồ ghề, bước đi thật là gian nan vất vả, nhưng dưới sự thúc đẩy của mong muốn cầu sinh đã khiến hắc mạnh dạn tiến bước.

Đi một đoạn đường nữa khi uể oải tận lực hắc mới ngồi xuống nghỉ ngơi, may mà trong người còn chút lương khô mang theo không bị đánh mất, hắc lấy ra ăn chút ít, ăn xong khí lực lập tức phục hồi.

Hắc lại tiếp tục đi độ chừng vài dặm nữa sương mù bắt đầu bắt đầu loãng ra có thể trông thấy mây trắng trời xanh một cách lơ mơ nhưng hai bên vách tuyệt cốc thẳng đứng cao chót vót, ngoại trừ có hai cánh bằng không thì đừng hòng bay lên được.

Cứ thế hắc tiếp tục dọc theo con suối tiến bước đi mãi, đi mãi cho đến trời tối

âm u vẫn chưa thấy được niềm hi vọng ra khỏi tuyệt cốc, đành phải ngả lưng nằm tại chỗ qua đêm.

Đêm nay do vì uể oải cực độ, nên hắc đã ngủ thật ngon giấc.

Hắc ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng mới thức dậy, tay chân lạnh cóng, sau một hồi ma sát, hắc lại tiếp tục lên đường.

Chẳng mấy chốc trời đã sáng choang. Thành linh hình thể trước mắt thay đổi, đường suối phân ra hai ngả, chính giữa là một ngọn núi cao ngùn ngụt tận mây xanh, hắc dừng lại do dự không biết nên đi hướng nào.

Hắc bỗng sáng ý ra bèn trèo lên ngọn núi ở giữa dòng suối, quan sát phương hướng địa thế của tuyệt cốc, lúc đó ra khỏi sơn cốc không khó.

Ý nghĩ vừa thoáng qua hắc lập tức trèo lên ngọn núi, may mà rừng núi này không mấy hiểm nguy, thẳng đứng như những nơi khác.

Tuy nhiên muốn trèo lên ngọn núi cũng là một vấn đề khó khăn cực nhọc, quẹo trái cua phải, bước đi gập ghềnh lổm chổm khôn tả xiết.

Mãi cho đến mặt trời đứng bóng hắc mới lên tới đỉnh núi, phóng mắt nhìn xa, chỉ thấy những ngọn núi xanh biếc trùng trùng điệp điệp nối liền nhau vô biên vô tận, tuyệt đối chẳng hề nhìn thấy khói lửa, đảo mắt nhìn về hướng trước không khỏi cả kinh, mình đang đứng trên ngọn núi độc lập đường nước suối hai bên vách đá chảy về phía trước lại gặp nhau tại một điểm, vẫn không biết con suối thông đến nơi đâu.

Hắc ngồi phịch xuống tảng đá kêu trời kêu đất. Muốn tuột xuống núi lần nữa, lại phải mất hơn nửa ngày công phu, hắc bèn thở dài nói:

– Thật là trời đoạn tuyệt đường sống của ta vậy!

Hắc vừa dứt lời, bỗng nghe một âm thanh nói:

– Theo lão phu nghĩ rằng trời không tuyệt đường người ta vậy!

Đinh Hạo thất kinh kêu ồ một tiếng, không ngờ trên tuyệt cốc này lại có người ta sinh sống, lập tức nhảy tung mình lên đưa mắt dòm ngó xung quanh không thấy bóng dáng con nào, thầm nghĩ: lạ nhỉ, ban ngày sáng tỏ như vậy mà mình lại gặp ma ư? Rõ ràng có tiếng nói phát xuất từ con người thật sự, nhưng người thốt ra lời nói đó ẩn náu nơi đâu?

– Tiểu tử, người ngớ ngẩn ra đó làm gì?

Đinh Hạo lần này nghe từng chữ một thật rõ ràng, nhưng vẫn không nhận định được phương hướng phát ra tiếng nói.

Đinh Hạo muốn phát khùng luôn, hắc lại gặp phải hạng quái nhân lạ lùng nữa, nhưng dù sao có người trong tuyệt cốc này thì vẫn còn hi vọng sống sót, hắc liền bắt chước giọng nói người trong giang hồ:

– Lão tiền bối có thể cho tại hạ diện kiến chăng?

- Người tên họ là gì?
- Văn bối tên là Đinh Hạo.
- Làm thế nào đến được nơi đây?
- Trượt chân té xuống đầm nước, đã tìm đường ra cốc một ngày đêm.
- Người không phải người giang hồ ư?
- Lão tiền bối nói thật phải, văn bối chưa từng học võ.
- Tốt lắm, hồn kim phác ngọc hạt giống luyện võ, có thể dạy dỗ được, người qua đây.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Lão tiền bối ở tại hướng nào?
- Người đi thẳng tới tảng đá quẹo phải vòng về phía sau.

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, phía trước mặt độ chừng mười trượng có một tảng đá khổng lồ đứng sừng sững như cái thạch tháp, khoảng cách nhìn xa như vậy mà tiếng nói như ở gần kề bên chừng một thước hơn, thật quá kinh người vậy.

Lòng hắc trần đầy lo lắng lẫn vui mừng bước đi nhủ thầm: chắc đối phương đã phát hiện ngay lúc mình leo lên sơn phong, nhưng cũng có thể đối phương bám sát bên cạnh mình mà mình không hay biết thôi.

Bằng không bốn chữ hồn kim phác ngọc căn cứ ở đâu mà thốt ra, những số quái nhân này ai cũng có một thông bệnh, ưa thích thu đồ đệ.

Hắc đi tới tảng đá khổng lồ rồi quẹo bên phải liền thấy một cửa động tối mò hiển lộ trước mắt, hắc thò đầu vào trong chẳng hề dòm thấy vật gì, không khỏi do dự dừng bước đứng lại.

- Cứ đi vào.

Trong thạch động lại vang lên tiếng nói lạnh như tiền vang đỉnh tai.

Đinh Hạo hơi rùng mình rợn óc, nhưng trải qua một phen kiếp nạn, làm cho hắc mạnh bạo hơn nhiều bèn nghiêng răng đánh liều rảo bước đi vào trong động, họa phước bất kể, đến nước này rồi không còn con đường nào khác để lựa chọn.

Đinh Hạo đi sâu vào trong động độ bốn năm trượng, không khí lạnh lạnh âm u khiến người ta liên tưởng đến thế giới loài ma, hắc không khỏi rùng mình giọng nói run lẩy bẩy:

- Lão tiền bối...

Người trong động lạnh lùng nói:

- Người nhất gan quá.

Câu nói khơi lại tánh khí thiếu niên của Đinh Hạo, hán không quản ba bảy hai mươi một rảo bước thẳng tiến.

– Đứng lại.

Âm thanh vang dội trước mặt, Đinh Hạo vội dừng bước định thần nhìn xem, phía trước mặt ẩn hiện một bóng đen lù lù, trông không rõ hình thù đối phương, chỉ thấy hai chấm hàn quang lấp lánh chiếu sáng, điều này khiến hắc hắc hồi tưởng đến loài lang sói, cặp mắt lang sói trong đêm là thế đó.

– Tiểu tử đừng sợ, dần dần ngươi sẽ quen.

Bỗng có hai bàn tay sờ mó vào thân người hắc, Đinh Hạo theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau, nhưng đôi bàn tay của đối phương như có một sức hút mãnh liệt khiến hắc không sao cựa quậy được.

Động trung nhân sau một hồi sờ mó kiểm soát toàn thân Đinh Hạo, bỗng nhiên phá ra một tràng cười điên cuồng xen lẫn tiếng vang dội ngược trong sơn động, làm rung động màng nhĩ của Đinh Hạo, lưng bùng hai tai, thân thể như bồng bềnh trên sóng gió ba đào một hồi thật lâu mới dứt tiếng cười nói:

– Trời đã giúp ta! Trời đã giúp ta!

Đinh Hạo không hiểu lời nói của đối phương muốn ám chỉ gì, nhưng trực giác báo cho hắc biết đối phương cũng không phải người có lai lịch tốt.

Động trung nhân lại nói:

– Bây giờ hãy nhắm mắt lại, khi ta kêu ngươi mở mắt thì ngươi mới mở mắt.

Đinh Hạo y lời nhắm nghiền đôi mắt lại.

Động trung nhân lại nói tiếp:

– Tiểu tử, toàn thân ngươi gân cốt siêu phàm thật là nhân tài trăm năm hiếm có, có thể được chân truyền của ta vậy.

Đinh Hạo thầm nghĩ quả thật không sai, cũng câu nói quen thuộc đó, ý niệm vừa dứt, hắc nói:

– Lão tiền bối danh hiệu thế nào?

– Chưa đến lúc phải nói cho ngươi nghe danh hiệu của ta.

– Ý của lão tiền bối...

– Thu ngươi làm truyền nhân, đây là hồng phúc của hai bên, cả hai cùng được lợi.

– Nhưng mà... vẫn bối không có ý tập võ...

– Tiểu tử, do lão phu quyết định chứ ngươi không còn con đường nào khác để lựa chọn, đây là tuyệt cốc Vô Hồi Cốc, danh đồn khắp thiên hạ, chính là nơi đây vậy chắc ngươi có nghe đề cập đến chứ?

Đinh Hạo thất kinh, quả thật không một ai ở chốn võ lâm mà không biết đến tuyệt địa Vô Hồi Cốc này, nhưng tình tình ương ngạnh của hắc khiến hắc không

mấy dễ đầu phục, bèn kháng cự nói:

– Lão tiền bối, bái sư thu đồ đệ cần phải đôi bên tình nguyện...

Động trung nhân lạnh lùng ngắt lời nói:

– Lão phu không cần biết điểm này, bây giờ ngươi có thể mở mắt được rồi.

o O o